
Erik Snorre Øfjord

MINNEORD

PER HØIE

27. september i år kom meldingen om at Erik Snorre Øfjord (f. 1950) hadde forlatt denne verden, ikke uventet etter mer enn ni års nyrekreftsykdom med spredning, men like fullt både vemodig og trist.

Snorre var født i USA der faren hadde oppdrag for Unesco, og han hadde senere i barndommen flere lengre opphold i USA, på Cuba og i India av samme grunn. Men han vokste i hovedsak opp på Laksevåg i Bergen, byen han (som ekte bergensere flest) ikke så noen grunn til å forlate senere.

Yrkesmessig hadde Snorre en litt mangslungen karriere. Etter artium startet han med realfag (biologi/fysiologi) på universitetet, ble cand.real., og senere dr.scient. på et arbeide om blodsirkulasjon i nyrevev. Underveis fikk han interesse for den medisinske siden, studerte videre og avsluttet legestudiet i 1988 ved Universitetet i Bergen. Siden arbeidet han som allmennlege i Bergen på deltid, samtidig som hans forskerinteresse førte ham mot feltet osteoporose og opprettelsen av Bergen Osteoporosesenter, med sikte på utredning og behandling av en relativt lite påaktet «folkesykdom». Dette førte videre til klinisk utprøving av nye medikamenter for denne tilstanden, og i neste omgang til generell interesse for og praktisk tilrettelegging av medikamentutprøving, i samarbeid med universitetsklinikker, medisinske firma og helsemyndigheter

både hjemme og utenlands. Han fikk startet opp og var første overlege på Klinisk forskningspost ved Haukeland sykehus i 2005. Denne enheten er fortsatt i full og utvidet drift.

I Studentersangforeningen i Bergen gikk han bare under navnet Snorre. Aktet og avholdt av oss alle som en solid bassanger, men like meget som en sprudlende historieforteller, et midtpunkt i festlig lag, sine venners venn. Og dessuten et arbeidsjern i utvalg og reisekomiteer – senest ved korets reise til Hansadagene i Rostock i juni i år. Han hadde en egen evne til å få ting til og kunne forhandle både smidig og vennlig, men visste óg å sette foten ned når det trengtes.

Hans venner savner ham dypt. Vi føler med hans gjestfrie og vennsæle hustru Gro og deres etterkommere som har mistet en vesentlig stein i sin grunnmur.

Vi lyser fred over Snorres minne med noen linjer fra Dag Hammarskjölds korte dikt «Vägen» (tone Sparre Olsen) som hans kor ofte synger når det tar den siste avskjed med sine sangerbrødre:

*Vägen, du skal följa den –
smärtan, du skal dölja den.*

*Svaret, du skal lära det –
slutet, du skal bära det.*

For venner og kolleger

Publisert: 11. februar 2019. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.18.0899
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 16. februar 2026.